

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény

Margitai József szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischel Fülöp könyvkereskedése. Ide küldendő az előfizetési díjak nyilvántartásai és hirdetések.

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap.

MURAKÖZ

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 kor
Fél évre 4 kor
Negyed évre 2 kor
Egyes szám ára 20 fill.

Hirdetések elfogadatlank:

Budapest: Goldberger A. V. és Eckstein B. hird. irod. Bécében Schalek H., Dukas M., Oppelk A. «Altalanos Tudósítók» hirdetői oszt. tálya Budapest.

Hirdetések jutányosan számítatnak.

Nyilttár petítőra 20 fill.

A »Csáktornyai Takarékpénztár«, »Muraközi Takarékpénztár«, a »Csáktornya Vidéki Takarékpénztár« sat. hiv. közlönye

A burgonyáról.

Egyetlen kultur növényünknek sincs olyan számos válfaja, mint a burgonyának, a mely körülmények között, hogy azok igen könnyen keletkeznek s épen ezért csekély állandósággal bírván könnyen is degenerálódnak. Sokan a burgonya gyors degeneráló képességét abban keresik és találják fel, hogy az ivartalan uton szaporítatik, azaz nem magról, hanem gumóról. Ezen teoriának kétségkívül van alapja, azonban a degeneráció bekövetkezését gátló, jobban mondva lassító körülmények a gazda kezében vannak s csak azok helyes alkalmazására kell gondot fordítani.

Okszerű helyes termelése az első követelmény, a mely azon esetben lesz csak elérhető, ha termelésénél figyelembe vesszük azt, hogy vetőgumóul csak a legbővebben termő tövek termése használtassék, ügyelve arra, hogy azok az illető faj jeleget magukon viseljük. Sohasem lévésztendő szem elől az, hogy vetésre apró gumót ne használjunk, középnagyságu gumók relative mindig nagyobb termést szolgáltatnak, mint az ettől eltérők, tehát a kisebbek vagy nagyobbak, továbbá hogy a gumók csucsrygái mindig nagyobb termőképességgel bírnak, mint az ezzel szemben levő köldök felőli rész. Vetésnél, ha az egész burgonyát vetésre akarjuk felhasználni, legcélszerűbb úgy eljárni, hogy a metszést hosszában eszközöljük, úgy hogy a csucs rügyes részt lehetőleg mindkét rész tartalmazza.

Mindezek dacára a degeneráció mégis be fog következni, csak hogy nem olyan hamar és nem olyan váratlanul, mintha fenti követelményekre gond nem fordítatik, mert helyes és igényeinek megfelelő termelése gátló körülményül szolgál. Végül figyelembe veendő az is, hogy ha helyesen járunk el termelésénél, s gondot fordítunk úgy a talaj megválasztására, valamint annak tápanyagtartalmára, a szerint várhatunk termelésénél megfelelő sikert, mert sovány talajon termelve minőségileg is romlik, a mi pedig már degenerálódás. Taperős talajt kiván, mivel úgy a foszfort mint a nitrogént könnyen oldható vegyékknél képes felvenni. Kötöttebb talajokon a szuperfoszfát és chilisalfom alkalmazásával igen szép eredményeket értek már el, míg lazább talajokon e kettőn kívül a kálitartalomú trágyák alkalmazása sem kerülhet el.

Tudvalevő dolog, hogy a burgonyát három czéltől termeljük, ti. hogy vagy asztali, vagy szeszgyári, vagy pedig takarmányburgonyát nyerjünk termési eredményül. A takarmányburgonyától eltekintve a gazdának képezi célját, hogy minél nagyobb keményítő tartalmu burgonyát produkáljon, mert a magas keményítő tartalom az asztali burgonyát illetésel-bé a szeszgyári burgonyát pedig értékesebbé teszi. A keményítős asztali burgonya megsütve omlóssá lesz, ellenkezőleg pedig szilónás, szappanos. A szeszgyári burgonyánál pedig azért játszik fontos szerepet a keményítő tartalom, amennyiben ebből készül a szesz s így természetesen annál többet fizethet a szeszgyáros valamely burgonyáért, minél több abban a keményítő. Tegyük fel például, hogy valamely gazdaságban a burgonya 90 m/m. — adott kat. holdanként, a burgonyának keményítő tartalma azonban a termésnek 14%,^o volt, egy másik gazdaságban pedig kat. holdanként csak 80 m/m. termet, azonban a termésnek 18%-a volt a keményítő tartalom, úgy a két termelő közül az utóbbi járt jobban, amennyiben ő kat holdanként 14.40 m/m. keményítőt aratott, az első ízben említett termelő ellenben csak 12.60 m/m.-át.

Felmerül már most az a kérdés, hogy a burgonyának keményítő tartalma miként volna fokozható, nevezetesen, hogy a friss istálló trágya nem hat-e csökkentőleg a keményítő tartalomra. Számos esetben bebizonyult már hogy a közvetlenül alkalmazott friss istállótágya nem emeli, de csökkenti a keményítő tartalmát, de annál inkább fokozza a termés nagyságát, s ebből a szempontból nem volna hátrányára a friss trágyázás a — burgonyának. — Határozatlan — hátrányára van — azonban azért, mert a friss trágyás földben a burgonya inkább ki van téve pusztító betegségeknek, nevezetesen pedig a burgonya penész vehemesében lép fel ilyen helyt; hátrányára van továbbá azért, mert az ilyen talajból kikkerült burgonya nem tartós, eltartás közben sokkal nagyobb veszteséget szenved rothadás folytán, mint az, a mely nem frissen trágyázott talajból került ki.

A vetés forgóban a burgonya — épen,

T Á R C Z A .

Elza comtesse.

Irta: Moldoványi Gyula.

A Kápolnayék ősi kastélyára kidugták a gyászlobogót, fekete szőnyegeket borították a kaput, a lépcsőket fel egészen a ravatyeremig, a hol az öreg Kápolnay Gábor gróf ravatalon fekszik.

Rége várták az öreg gróf halálát, de azért meglepett mindenkit.

Az egész falu, a jegyzőtől az utolsó zsellérig arról tanakodott, hogy kié lesz most a nagy uradalom?

Hiszen az Elza comtesse még alig nagy leány, most is a nevelő intézetben van, azután meg az öreg gróf a végrendeletben kikötötte, hogy csak akkor lesz az Elzáé a birtok, ha az őcsese fiához, Kápolnay Istvánhoz megy férjhez.

Pedig Elza egy cseppet sem szereti a léha grótot, a kinek nincs egyéb élvezete, csak a lovak, meg az agarak, aztán meg a szép aszonyok után szaladgálni.

Meg is mondta az apjának, mikor utóljára meglátogatta a zárdában, hogy inkább apácza lesz, mint az Istvánhoz menjen.

Az öreg gróf erre beíratta a végrendeletbe, hogyha a leánya mászhoz megy férjhez, mint a kit ő választott számára, a bedől kis uradalom kívül semmit se kapjon.

Nagy pompával ment végbe a temetés. A szertartást a szomszédváros apátplébánosa végezte; de kivüle egész sereg pap volt még, közöttük a tisztartó Sándor fia is, a kinek már csak egy éve van hátra, hogy felszenteljék.

Elza a temetés előtt találkozott először Sándorral, mikor bementek hozzájuk a papok, hogy részvétüket kifejezzék.

Óda ment elébe és a kezét nyújtotta neki. Sándor meg a helyett, hogy a részvétről beszélt volna, megcsókolta az odanyújtott puha kis kezét, belenezett bátran azokba az ábrándos szemekbe, melyekből a tiszta lélek tüze és valami szokatlan tisztult öröm sugárzott ki. Mondott is valamit, szívhöz szóló, édes hangon.

— Milyen szép, nagy leány lett a kis Elza comtesseből . . . !

A külfölttség ezadatt elvégezte a tisztelőgést, indultak kifelé. Elza csak annyit tudott meg a fiatal pap fülébe sugni:

— Ugy-e eljön holnap?

Elmult a temetés, megtartották az elhunyt lelki üdvéért a gyászmisét is.

A vendégek haza utaztak, csak a kis comtesse akart még egy napot tölteni az ősi palotában, mielőtt a zárdába visszamenne.

A falu öreg papja, a család régi, hű barátja

volt most már mindene: gyámja, tanácsadója. Azzal akart még beszélni jövője felől. Meg a Sándortól is elakart köszöni!

Május eleje, gyönyörű tavaszi délután volt. Elza lement a nagy angol kertbe, ábrándozva a levelesedő fákat, elandalgott az illatos virágágyak között, képzeletében önkénytelenül a múlt képe tűnt fel előtte.

Egy kis rövid ruhás szőke leánykát látott a park gondozott útjain pajkoskodni egy komoly barna fiuval.

Rége is volt az, majdnem nyolcz esztendeje . . .

Szögő Sándor már nagy diáknak tartotta magát, ötödiket végezte a ciszterciatánál, ő meg akkor akart menni a nevelő intézetbe.

Egész nyáron együtt voltak, csak a nevelő örködik rájuk.

Egy ilyen jelenet jutott most emlékezetébe . . .

A nevelőnő olvasgatott a lugasban, ők meg sétáltak a kertben.

Sándor beszélt a diákokról, hogy milyen rossz azoknak, mennyit kell tanulni, milyen szigorúak a tanárok, Elza pedig halgatta komoly arczzal és sajnálta szegényeket.

Azután leültek egymás mellé a padra és a tíz éves kis leány mint valami komoly professzor buzdította Sándort, hogy csak tanuljon szorgalmasan, akkor híres ember lesz belőle.

azért — az istálló trágya után csak második helyen következtek, vagyis oly módon ott elhelyezve, mint a czukorrépa termelő gazdaságokban a czukorrépa Pl zabos bükköny előtte igen dus istálló trágyával, utána buza 150 kg szuperfoszfáttal, utána burgonya, esetleg 100 kg szupperfoszfáttal. Ilyen vetés és trágyázási mód mellett nemcsak igen bő, de keményítő dus és tartós termést is kapunk.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Kérelem.** Lapunk f hó 1-ével a XXI évfolyam III-ik negyedébe lépett; ez alkalommal tisztelettel kerjük azon L előfizetőinket, kiknek előfizetésük lejárt, azt újítani, a kik pedig előfizetési díjjal hátralékban vannak, azt mielőbb beküldeni sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fenakadás történjék. Tisztelettel

a kiadóhivattal

Pályázat — Posta-távirdasegédtszettek kiképzés céljából a m kir posta távirada és távbeszélő hivatalokhoz 1904 évben 255 posta- és táviradanövendék vétetik fel, és pedig: a zágrábi posta és táviradaigazgatósági kerületek számára 15-öt, a budapesti, kassai, kolozsvári, nagyváradi, pécsi, pozsonyi, soproni és temesvári posta és távirada igazgatósági kerületek számára egyenként 30-at. Posta- és táviradanövendékké fölvételért azon magyar honos ifjak pályázhatnak, a kik a magyar nyelvet, és horvát-szlavonországi illetőségűek pedig a horvát nyelvet szóban és írásban bírják, továbbá a középiskola IV-ik vagy egyenlő rangu más iskola megfelelő osztályát hazai tanintézetben sikerrel végezték. 14 évesnél nem fiatalabbak és 16 évesnél nem idősebbek; az iskola bevégezése és növendékké fölvétel között azonban legfeljebb egy évi megszakítás lehet, mely esetben hitelesen igazolni kell, hogy ezen egy év alatt az illető hol tartozkodott és mivel foglalkozott. A felvételért sajátkezűleg írt, ívenként egy koronás pénzügyi helyeggel ellátott és községi erkölcsi bizonyítványt, valamint közhatalósági orvosi bizonyítványtál felszerelt kérvényvel 1904 évi július hó végeig lehet

folyamodni. A kérvény az illető posta- és távirada igazgatóságához címelve, azon posta- és táviradahivatalnál nyújtandó be, hová folyamodó növendékké fölvételét óhajtja. A folyamodványokra a szülőknak, illetve árkvánál a gyámnak beleegyező nyilatkozata is reá vezetendő. — Hogy mely posta- és táviradahivatalok vannak növendékek felvételére felhatalmazva, és a felvételre vonatkozó egyéb tudnivalókról bármelyik posta és táviradaigazgatóság, illetve hivatal lájékoztást nyújt. A fölvett növendék a szolgálatot legkésőbb október hó 1-én tartozik megkezdeni.

Meghívó. Zala vármegye törvényhatósági bizottsága folyó évi július hó 5-én délelőtt fél tíz órakor a vármegyeház gyűlés termében rendkívüli közgyűlést tart, melynek kizárólagos tárgyát képezendik: 1. A nagyméltóságú m kir Belügyminiszter urnak 47300/11. cz. 904. számú körrendelete a jegyzői magánmunkálatakról szóló szabályrendelet megalkotása tárgyában. 2. A 62000/B. M. VI—1904. sz. körrendelet a vármegyei alkalmazottak illetményeinek szabályozásáról szóló 1904. 10. tcz. végrehajtása tárgyában. 3. Zalaegerszeg r. t város képviselő testületnek az »Arany Bárány» szálloda bérbeadására vonatkozó s Domokos Ignác és neje zalaegerszegi lakosok által meglebebzett határozat felül bírálása. 4. Balatonfüred község ingatlan szerzése és kölcsön felvétele. Mely rendkívüli közgyűlésre t. bizottsági tag ural azzal van szerencsem meghívni, hogy a fenti ügyek előkészítése céljából az állandó választmányi ülés ugyancsak folyó évi július hó 5-én délelőtt 9 órakor tartatik Zalaegerszegen. 1904 évi június hó 23-án. Hertelendy Ferenc s. k., Zala vármegye főispánja.

A csáktornyai m. kir. áll. polgári fiú- és leányiskola 1903/4 iskolai évi értesítője szerint a nevezett iskolában a tanulók szabályszerű felvétele a lefolyt iskolai évben is szeptember hó három első napján tartatott. Ugyanazon napokon voltak a felvételi- és javító vizsgálatok is. Az első osztályba felvett tanulók közül, ugy a fiú mint a leány iskolában, a vidékről jött tanulók felvételi vizsgálatnak voltak alávetve. A fiúiskolába beiratkozott 131 tanuló, még pedig az I. oszt. 40, II. oszt. 33, III. oszt. 22, IV. oszt. 27, V. oszt. 5 és VI. k. a leányiskolába 68

tanuló, nevezetesen I. oszt. 33, II. oszt. 13, III. oszt. 14, IV. oszt. 8. A fiúk között helybéli volt 64, vidéki 67, a leányok között helybéli 52, vidéki 16. Évközben kimaradt a fiúiskolából 8, a leányiskolából 2 tanuló. A fiúiskolában a latin nyelv, mint redkívüli tantárgy, a lefolyt iskolaévben is tanított. Viselet tekintetében az intézet tanulói általában panaszra nem szolgáltatnak okot. A közegészségügyi állapotok a lefolyt iskolai évben a lehető legkedvezőtlenebbek voltak. Ragályos betegségek nem fordultak ugyan elő, de egyéb bajok annál inkább meglátogatták ez intézetet, különösen a tantestületek egyes tagjait, kiknek betegsége, illetőleg mulasztása, a tanítás mentére is felelt zavarólag hatottak. A fiú iskolában három, a leányiskolában szintén három tanerő volt hosszabb rövidbideig beteg, mely idők alatt miniszteri megbízottak helyettesítették a beteg tanítókat, illetőleg önképzőköt. A polgári fiúiskola tantestülete 9, a leányiskola tantestülete 6 tagból és az az egyes hitfeleketek hitoktatóiból állottak. A polg. fiúiskolában egy ifjusági önképzőkör, a »Zrinny-önképző kör működött s egész éven keresztül 14 rendez — gyűlést — s azonkívül Deák, Rákóczi s március 15-iki ünnepélyeket tartott az iskola kebelén belül. A jövő 1904/5 iki iskolaévre a beiratások szeptember hó 1—4 én tartatnak meg, ugy a fiú mint a leányiskolában s szeptember 1-én lesznek a pótló és javítóvizsgálatok.

— **Az egyház köréből.** A király Peczek György tükészentgyörgyi alesperes-plebánost a csázmái társaskáptalanhoz címzetes kanonokká nevezte ki.

— **Előléptetés.** A cs. és kir. szab. déli vaspálya társaság igazgatósága Pintarics Ferencz sziszeki déli vasuti hivatalnokot a VI rangfokozat 3-ik osztályába leptette elő.

— **Eljegyzés.** Srey Jozsef drávavásárhelyi áll. el. isk. tanító mult hó 26-án jegyet váltott Grész Valeria drávavásárhelyi áll. tanítónnal, Grész László nyug. csáktornyai községi jegyző kedves leányával.

— **Körgyám választás.** A csáktornyai vidéki körjegyzőség körgyámjává Kollarics Rikhard zalaujvári tanítót választották meg egyhangulag.

— **Dr. Kovacsics Ferencz** csáktornyai járasorvos lakását mult hó 28-án a Wlassics

Ugy emlékszik még a szavakra is. Akkor Sándor kinevette, ő meg megharagudott rá és el kezdett sírni . . .

Milyen sok időbe került, míg megbékült.

Elza okos kis leány, a kinek tanácsát meg kell szivlelni; aztán megcsókolta a kezét.

Ő meg odanyújtotta az ajkát is.

Sirig tartó örök barátságot kötöttek

Régen volt az, akkor még csak félig volt árva, most már egészen az.

Rokonai nem törődnek vele. Haragszanak reá az édesanyja miatt, a ki csak egyszerű nevelő volt és édes apja szeszölve folytán került a családba.

Az öreg gróf is megbánta ezt a házasságot, sok szomorúságot okozott annak az angasztivu asszonynak, a kire az Elza ugy gondol vissza, mint valami szentre; pedig alig ismerte meg, mikor elvesztette.

Azután a jövről ábrándozik eszébe jut az apja végrendelete, a mely már férről is gondolkodott számára. Látja maga előtt unokabátyának kiélt alakját, azt a gunyos mosolyt, a mely olyan visszataszítóvá teszi ajkait . . .

És milyen a viselkedése. Azt hiszi, hogy ő lesz az áldozat, ha a nagy vagyon kedvéért elveszi azt a kis éretlen bakfis . . .

Egyre azt hajtogatja, hogy csak a halott iránti kegyelethől teszi . . .

Ennek az embernek legyen ő a felesége!

Tiszta lelke elborzad az ilyen élettől és visszavágyik a zarda falai közé.

Jobb is lesz ott . . .

Nyugodt csendes élet . . . Távolság világ beteges zajától, legalább azé marad a szive, melke, a kit az lejjobban megillet. Ismét a a gyermekkori kép rajzolódott lelkébe, de most már nem foglalkozott vele, fájdalommal sóhajjal eltűzte magától.

Épen indulni akart a kastélyba, mikor szembe jött vele Szegő Sándor a plébánossal. A fiatal pap széles mellén megfeszült a kék reverenda, a testhez álló öltözet csak előnyére volt karcsu alakjának.

Elza már távolról kiáltott fel!

— Azt hittem már nem jön el Sándor, el is felejtett engem egészen!

— Nem tudok én olyan könnyen felejteni grófnő, különösen magát nem felejtem el soha. — Ne mondjon grófnénak, nem szeretem azt hallani. Vagy én is tisztelendő urnak szólítsam?

A fiatal pap mosolygott és odavezette a gyönyörű szőke leányt ahhoz a padhoz, a melyen gyermek korukban a sirig tartó barátságot kötötték.

— Emlékszik még arra a jelenetre Sándor?

— Itt a padon ültünk . . .

Akkor a szivembe zártam, ott van az most is érintetlenül.

— Pedig ugy-e sok történt azóta?

— Maga szép nagy leány lett, én meg felvettem a reverendát. Csak ennyit!

— Miért lesz pap Sándor . . . ?

A fiatal embert megzavarta egy kicsit ez a kérdés, firkészeve nézte a leány arcát, talán a szeméből akarta kiolvasni, hogy miért kérli.

Azt gondolta, hogy csak véletlenül talán éppen kíváncsiságból ejtette ki Elza azokat a szavakat és könnyönsen beszélt valamit a hivatásról, meg a világi huságokról.

Azután más tárgyra tereltek a beszédet; a napi dolgok jöttek elő, a mibe beleszólt az öreg plébános is.

Elza jövrőléről is beszélték. A leány azt mondta, hogy a nyáron még két hónapot itthon tölt, azután visszamegy a zárdába.

Juniusban Szegő Sándor is haza jött, utolsó szünetjét szülőfalujában akarta eltölteni.

Csaknem mindennapos vendég volt a kastélyban. Olyan volt a leánynyal, mintha testvére lett volna . . .

Vége felé járt már a vakáció, mikor egyszer ebéd után felment a plébánoshoz.

Az öreg pap még az ebéd közben volt, beszélgetett a nevelőnnel, Elza pedig a szomszéd szobában zongorázott.

Sándor nem akarta zavarni a lársalgást és odament a zongorához.

A leány örült a jövetelenek, előhozta a hedgedjűt és kérte, játszó vele együtt.

Nagyon különös hangulatban volt. Szerelmes, szomorú dalokat játszott olyan érzéssel, olyan iga-

Gyula utcában levő Szeplfeld-féle házba helyezte át.

— Az Ujság ajándék még soha sem idézett elő a közönségnél olyan elismerést és elragadtatást, mint »Az én kortársaim« című Mikszáth album. — Erre vall az ezekre menő s napról-napra a kiadói váratlanhoz érkező buzdító, dicsőítő levél, de leginkább az az örömdetes tény, hogy az »Ujság«-hoz szegődő, »Az Ujság« zászlaja alá csoportosuló új hívek részére már nem telt a Mikszáth album első kiadásából és így kénytelen volt »Az Ujság« politikai napilap egy második kiadást rendezni, hogy a tömegesen érkező új előfizetőkkel szemben is leróhassa szeretetének és hálájának ezt az ajándékát. — A »Mikszáth Album« második kiadása szolgáltatja nekünk a kedves alkalmat, hogy rátereljük olvasóink figyelmét a módjára, mellyel ezt az értékes művet »Az Ujság« előfizetése révén teljesen díjtalanul és könnyű szerrel megszerezheti. Főleges megjegyeznünk, hogy a »Mikszáth Album« második kiadása akár tartalom, akár pazar kiállítás tekintetében teljesen azonos az első kiadással és így minden új előfizetőnek, a ki félőre egyszerre fizet elő »Az Ujságra«, vagy félévi kötelezettséggel akár negyedévenként, akár havonként fizet elő, módjában van az előfizetési összeg beküldése után azonnal megkapni ezt a gyönyörű ajándékot, mely ékessége a könyvszekrénynek, vagy asztalnak, a hová kerül — és lelkét gyönyörködtető olvasmánya annak, a ki végig lapozza.

A perlaki áll. elemi, gazdasági ismétlő iskolák és kiseddóvoda mult tanévi értesítőjét Tóth Sándor igazgató tanító szerkesztette a tantestület közreműködésével. Az értesítő legelől az iskolai hatóság (tanfelügyelőség és gondnokság) tagjainak névsorát közli, majd pedig a mult tanév történetének főbb mozzanatait s az iskolának az állapotát mutatja be röviden. Eszerint: Az 1903-1904 tanévi beírások szép. 1—4 tartattak s 9-én vette kezdetét a rendes tanítás. Beiratkozott: az állami fiúiskolába 267, a leányiskolába 282, összesen 549 tanuló; az áll. gazdasági ismétlő iskolába 99 fiú, 90 leány összesen 189 ismétlő iskolai tanköteles: Az I. állami kiseddóvoda 57 fiú, 48 leány; a II-ba 40 fiú, 33 leány; a III-ba 56 fiú 48 leány, összesen 284 óvóköteles. A községi iparostanoncz iskolába felvételt 48 tanuló. Így a lefolyt tanévben 1070 tanköteles nyert oktatást, gondozást. Ezek közül vidéki 24, tehát a beiskolázott perlaki tankötelesek száma: 1046. Az iskola látogatás kifogástalan. A gazdasági ismétlő iskola 7 osztályában a beírások szép. 17-én tartattak, s a tanítás 24-én kezdődött. Az ifjúsági egyesü-

let 1901. év őszén alakult meg s működését ez évben decz. 15-én kezdte meg. Tagjai száma: összesen 136. Minden vasárnap este rendszeren 6 órai összejövetel volt. A tanulók egészségi állapota általában kielégítő volt; meghalt 2 tanuló. A szegény tanulókat segélyző egyesület a tanév összesen 95 pár csizmával segélyezte az iskola szegénysorsú tanulóit. Az egyesület fennállása, 1886 óta 4044'06 koronát fordított segélyezésre és van 851.80 kor. tőkéje. A tanító s óvó testület 14 tagból állott, még pedig 10 tanítója és tanítónoje, 3 óvonóje és egy hitoktatója volt az iskolának.

— Szász Gyula szobrászt mult hó 26-án temették el Budapesten az új Szent János-kórház kápolnájából a farkasréti sírkertbe nagy részvét mellett. Csáktornyaőről a Zrinyi-emlékmű végrehajtóbizottsága sürgönyileg fejezte ki részvétét: az özvegnél és sürgönyileg rendelt koszorút a ravatalra, melynek szalagján »A csáktornyai Zrinyi-emlék bizottsága« felirat volt. A koszorút a Zrinyi-emlék végrehajtóbizottságának egyik tagja, Terböcz István miniszteri tanácsos helyezte el a ravatalon. Az elhunyt művészt özvegye, négy gyermeke s kiterjedt rokonság gyászolja. Áldás és béke lengjen porain! Az elhunyt özvegyétől az emlékmű-bizottság elnöke a következő sorokat kapta:

»Lesujtva a nagy fájdalomtól, eltelve az élet nehéz gondoljaival, mondunk hálás köszönetet a csáktornyai Zrinyi-emlék nagytekintetű Bizottságának, úgy az annak nevében Margitai József elnök ur által hozzánk intézett részvétért, mint a minden jelenlévőt nélyen megható koszoru letéért boldogult férjem Szász Gyula ravatálára. Tudta, érezte talán, hogy ez utolsó alkotása, — azért vette körül oly nagy rajongással Zrinyi megdicsőült alakját: — azért szellett azt befejezni, hogy leleplezhesse nekünk a költő és hős nagyságát — de Csáktornya áldozatkészségét és hazafiúságát utolsó művével hirdesse. Engedjék meg igen tisztelt Uram, hogy a megpróbáltatás e keserű óráiban a magam és árvám nevében ismételtelen kifejezhessem hálás köszönetemet nemes megemlékezésükért.

Budapest, 1904 június 29.

Kiváló tisztelettel
özy. Szász Gyuláné.

— **A perlaki gyermekmajális.** A mult hét folyamán megtartott vizsgák sikeres eredményre fényes tanujelét adta a perlaki tanerők fáradhatatlan ügybuzgóságának. Igazán büszkék lehetünk rájuk mi perlakiak. Igaz, hogy ez nem tartozik szorosan az én fargyamhoz, de nem mulaszthatom el, hogy egy-két dicsőítő szóval meg ne emlékezzem a nyilvánosság előtt is azokról, akiknek fáradságát a nagy közönség sohasem tudja eléggé méltányolni, megbecsülni. Csütörtökön, jun. 23-én »Te Deum«-on rebegtünk hálát a Mindenhatónak az elért eredményért. Vasárnap, azaz június 26-án volt az iskolavégén megtartandó szokott majális és pedig a régi szokás ellenére benn Perlakon és nem az ottoki községi csárdában. A mi az előbbi éveket a legélvezetesebb pontja volt a majálisnak, t. i. a »háromnegyed óráig tartó kivonulás a majális színhelyére ének-és zeneszó mellett, annak most csak halvány képe volt meg. A fölvonulás ugyan megvolt kisebb kiadásban most is, de a legismertebb utcán való vonulás már »a priori« nem mondható érdekesnek (a gyermekre nézve) s hogy tényleg nem is volt az, azt »a prosteriori« eléggé tapasztaltuk.

Az egész majális szükségszerűleg nagyon korcsmai jellegűnek tűnt föl a gyermekeknek; az ebbe beletájtású pszichologiai és phisicai motívumokat főlölegesen tartom elö-sorolni, mindenki könnyen rájön azokra, aki komolyan gondolkodik. Mily egész más, ha a szabadban levő csárdának kertjében tartatik meg. Aztán, valljuk meg, az idei majális nagyon urias jellegű volt több okból, a gyermekek oroszlánrészre pedig szegény földművelők gyermeke s ennek logikus következménye az lett, hogy nagyon sok szülő (igy tehát gyermek is) elmaradt a majálisról. E sorok írójának is nem egyszer volt alkalma e miatt panaszokat hallani. A kik pedig ott voltak, többek vallomása szerint, azok sem érezték magukat fesztelenül, muraköziesen szólva: »po domaćem«. S első sorban ez a körülmény adta kezembe a tollat. Egyebként Róma tenkök szellemű lantósával, Horatiusnak szavaival végzem soraimat: »Omnia haec scribo, quia semper iustitiam amo.« Perlaki György.

A június 12-iki »Zrinyi estély«-on felülfizettek: Wlassics Gyula 18 kor. Huszár Adolf Budapest, Molnár Elek 10—10 kor.; Hertelendy Ferencz, Ziegler Kálmán, Muray Róbert Belicza 8—8 kor.; Szabó Lajos Felső-Mánd, Bernyak Károly, Benedikt Béla, Hochsinger Sándor, Márics Viktor Nagy-Kanizsa, 5—5 kor. Dr. Hajós Ferencz, Zakál Henrik, Pethő Jenő, Dénes Béla 3—3 kor. Kolbenschlag Béla, Neumann Róbert, Tóth István, Pálya Mihály, Kohn Ármán, Kratochwil, Hirschmann Leo, Krasovecz József, Wirth kapitány Pollák Emil Alsólendva, Martonossy Imre, Viziszentgyörgy, Strausz Sándor, Hessel Jakab, Weisz Viktor, Gráner Miksa, Dr. Viola Vilmos, Csukics Adolf Alsólendva, Morándini Tamás Zalaegerszeg, Zrinyi Viktor 2—2 K.; Lemaics kapitány, Dr. Schwarz Albert, Larnszak István Belicza 1—1 kor. összesen 140 korona. A felülfizetéseket fogadják az illetők az emlékoszlop végrehajtó bizottságának ezutó nyilvánított hálás köszönetét.

Dr. Wolf Béla orvos, tanulmányutjáról visszérkezett és működését megkezdette.

Drávavasárhelyen ismét egy szép ünnepély folyt le mult hó 29-én Szent Péter és Pál napján. Ugyanis Horvát József, oda való kereskedő kezdeményezésére a fára hívei egy gyönyörű zászlót vettek a fára templom számára, melyet a fára plébános, Fölpié Lajos fentjelzett napon áldott meg. Ez már a második zászlószentelés ebben a fárában, mely körülmény csak a keresztény hívők nemes érületéről és mély valóságáról tesz tanúságot.

— **Évzáró vizega** Muraszentmártonban. A szokotnál nagyobb ünnepséggel tartott meg a muraszentmártoni róm. kath. isk. évzáró vizsgája június 22-én. Ugyanis az ünnepélyen megjelent gróf Batthyány József, ki mint a nemesi választmány kiküldöttje néhai Horváth zágrábi kanonok alapítványának kamatját hozta meg a magyar nyelvben jeleskedő növendékeknek. Vele érkezett dr. Ruzsicska Kálmán kir. tanácsos tanfelügyelő és Kolbenschlag Béla csáktornyai főszolgabíró. A községi és hitközségi előjáróság is nagy érdeklődést tanusított a vizsgairánt; de megjelentek a szomszédos muraközi hegyvidéki állami elemi iskolák tanítói is. A növendékek általános meglegedést keltő értelmes és szabatos feleletei után kir. tanfelügyelő hálás és meleg szavakkal üdvözölte gróf Batthyány Józsefet, ki az iskola szeretetének valóban megható példáját nyújtotta azáltal, hogy oly messze távolból fáradt el a felső muraközi hegyvidékbe. Köszönetét fejezte ki a járási főszolgabírónak és Kecsksé Ferencz alesperesnek és egyházi tanfelügyelőnek. Lelkes buzdítások után a szóban forgó alapítványból 80 K. osztott ki a magyar nyelvben legtöbb előmenetelt tanusított növendékek között. Végül Kecsksé Ferencz alesperes és tanfelügyelő fejezte ki őszinte szívből fakadt köszönetét a vendégeknek.

zán, hogy észre sem vette, mikor a hegedű elhallgatott.

Arca kipirult, szemei odatapadtak a kottalapra, pihegett, mint valami kifirradt galamb.

Azután hátra vetette magát a székre, könybe lábait szemeivel a fiatal embert kereste és ábrándosan játszott az a szép magyar nótát: »Felleg borult az erdőre...

A fiatal pap némán nézte egy darabig ezt a különös jelenetet, azután megkérdezte a leánytól, hogy miért olyan szomorú?...

Elza nem szólt semmit, csak kitörülte szeméből a könnyeket, elkezdte játszani, hogy »Ezért a legényért nem adnék«; azután hirtelen jácsepott egy másik dalba, dudolta és halkán: »Jaj de bajos a szerelmet titkolni...

A fiatal ember most már megértette a játékot: átölelte a szép leány fejét és hosszú édes csókot nyomott az ajkára...

Mikor a plébános átnézett a másik szobából hogy miért szűnt meg a játék, éppen akkor mondta Sándor Elzának:

Minden gondolatom te voltál s te leszel örökké! Csak látod, nem mertem megmondani. Nem hittem, hogy te is szeretsz engem.

Az öreg pap nézte sokáig csodálkozva, szótlanul, azután szeliden figyelmeztette a leányt az apja végrendeletére. Elza pedig boldog mosolylyal hajította fejét a fiatal ember keblére és szerelmesen mondta:

— Elég lesz nekünk a bedői kastély is, ugye Sándor?

Sve pošiljke se tičuć zadržaja novinah, naj se pošiljaju na ime, **Margitai Jozefa** urednika Csáktornya,

Izdateljstvo:

knjižara Fischel Filipova, kam se predplate i obznane pošiljaju.

MEDJIMURJE

na hrvatskom i magjarskom jeziku izlazeći društveni, znanstveni i povučljivi list za puk

Izlazi svaki tjeden jedenkrat i to: u svaku nedelju.

Predplatna cena je:

Na celo leto . . . 8 kor.
Na pol leta . . . 4 kor.
Na četvert leta . . . 2 kor.

Pojedini broji koštaju 20 fill.

Obznane se poleg pogodbe i fal računaju.

Službeni glasnik: «Čakovačke Šparkasse», «Medjimurske Šparkasse», «Šparkasse Okolice Csáktornya», i t. d.

Jedna vrst obdelavanja krumpěra.

To, kaj vam tu hoćem povedati, je takvo delo, koje samo onda hasnujemo, ako je već strašno dračljiva zemlja i ako draća sa drugom prilikom nemremo vun zčistiti. Zemlja se tak pripravi, kak druga, i ako smo ju već pripravili za posadjenje krumpěra, 50—60 cm. jeden red od drugoga i 35—40 cm. jedna jamica od druge posejamo krumpěra.

Krumpěra vu redovito glibočinu sadimo, ali gnezde taki po posadjenju moramo zajgrnuti zemljom tak visoko, da krumpěra najmanje 15 cm. pokrije zemlja. Sa tēm postignemo to, da bude krumpěr vuogo teže se skilil, jer nedođe tak do njega luft, kak redovito.

Ali nē tak drać, ovaj, ako je lēpo vrēme taki zide i za malo vrēme bude čela zemlja zelena od njega, ako sada sa ležišom branom po prečki sa redi dobro pobranimo, vu draću veliki kvar napravimo, tak da jih najviše pogine. Za par dnevvov sada nikakvo delo nedelajmo na zemlji, nego čekamo, dok se još i drugi drać vun porine. Ako je to došlo, onda krumpěrove jamice kak navadno sa zemljom pokrijemo, ili ako smo pri pobranjenju nē dosta zemlje potegnuli dol, sada sa motikom potegnimo tuliko, da ove redovita vrst zemlje pokrije.

Med tem naravno je se drać takaj krći, i sa tem postignemo to, da se zemlja od draća čisto oslobodi. To postupanje košta malo više penez, pak zato, kak smo već gori spomenuli, samo na jako draćnatoj zemlji je moći preporučati, dok na nē tak draćnatoj je moći i 40% kalislo hasnuvati. Iz ove vu 10 litrov vode 20—30 kg. je treba raztaliti i s tēm špricati vu mirnim vrēmenu. Na jednu mekotu je 200 litrov vode moći računati.

Iz orsačke hiže.

Juniuša 27-ga.

Vu orsačkim spravišču je znameniti govor držal Kovačević hrvatski oblegat. On veli, da iz drage volje hoće, kaj se magjarska država ojači, i čisto bi rad, da se i pri magjarskoj vojski magjarski jezik hasnuje. Nadalje veli, da Hrvatska i Magjarska moraju jedna s drugom živeti. Zatem je govoril od Fiume. Veli, da ako Magjarska i Hrvatska jednu skupnu državu činiju, je čisto svejedno, kam gud rećemo Fiumu spadajućom. Tu su se malo rasrdili na njega magjarski oblegati, jer veliju, Fiuma samo k Magjarskoj opada, kak je i istina. Zatem opet lēpo govori. Veli Kovačević, da nē zdavnja još su se vu Hrvatskim nē srdili na magjare i na magjarsku zastavu. Zagrebački kanoniki

su na magjarske farke pantleku nosili križece prilikom proštecijah. Ah, kak je sadašnji zagrebački nadbiškup došel, on je pretrgel to i magjarske farbe je prepovedal. Pak taj nadbiškup (Pošitović) je 1896 prilikom magjarskog jubileuma ipak nagradu dobil. Taj nadbiškup, koj je svetoga Štefana degredirati hotel i koj svoje svećenike opomina da ako puntaju proti Magjarskoj, naj tak činiju, kaj je nigdo neprime. Hrvatski biškupi bi radi, da bi još vekša punta bila proti Magjarskoj. Dalje je povedal Kovačević, da su hrvatski biškupi ljetos novine dali vun, sa kojimi puntaju proti Magjarskoj Glava toga puntanja je zagrebačkog seminariuma ravnatelj. Hedervary-a, bivšega bana je ne treba kriviti, da je nepravilno bil i tvordo postupal, ako bi za isto tvrdi bil, vezda nebi bilo tuliko puntarov vu Hrvatskoj. Dēne pisma na stol orsačkog spravišća, koja svedočiju, da dalmatinski činovniki službeno, s pečatom i brojom na pismi nabiraju penez za strošek puntanja. Dokaže iz 1828. ljetnog zakona, da bi se vu Hrvatskoj na višesih skolah magjarski bilo treba vučiti i poziva kormana magjarskoga, naj toga zakona zapove na hrvate. Veli nadalje, da se trsimo vu Hrvatskog Magjarskog domovini verne ljudi odhraniti. Veli, da vlada naj neda takovim biškupije i plebanije, koji su nepriatelji Magjarskoj. I isto dopušćenje za trafiknu naj samo onomu da vu Hrvatskoj, koj je priatelj magjarske

Zatem je govoril Szűllő Géza, koj je gratuliral Kovačeviću za lēpi govor. a Seemayer pak je preporučal vladi, da naj samo takve činovnike drži, koji dobro poznaju nevolje i zahtěve puka.

Juniuša 28-ga.

I još danas su bile govori od hrvatskih stališah Polónyi Geza oblagat lēve stranje je govoril danas i dokazal je, da Fiuma k Magjarskoj spada. Zatem se je proti Hedervary-u obrnul Rekel je, dok je Hedervary ban bil, je hrvate proti nam obrnul. A od harmičenja je rekel, da nikaj neharni samo govoriti od magjarske harmice, nego bi ju trebalo i postaviti.

Gróf Hedervary minister je taki dal odgovor Polónyiu. Branil je hrvatske biškupje, jer veli, da su još svi onda bili imenuvani kada je on još ban bil. Branil je takajše zagrebačkoga nadbiškupa. Ali tu su mu već nē verovali oblegati, pak je nazadnje itak priznal, da se je vu Posiloviću vkanil. Jer je Posilovića za drugoga človeka držal. To pripozna, da su se penezi nabirali za puntanje. Ali to su nē mogli znajti od kud su dohajali tē penezi.

Kovačević hrvatski oblegat i negdašnji zagrebački veliki župan se je opet gori stal i rekel je, da drž. i na dalje reć, da je

hrvatskih svećenikov velika stran nē verna Magjarskoj tak kak bi morala. — Polónyi opet Hedervary-a navali, a na to Hedervary odgovara Polónyi-u i brani se.

Juniuša 30-ga.

Od kraja, kak je predsednik bil odprl spravišće su se malo porizimali, zvrhu toga, jeli bi odpis zvrhu quote razpravljali ili ne. Nazadnje je predsednik minister privojil, da se razpravlja. Zatem pak je govoril Pintér Sándor oblegat. Veli, da ne samo kaj nēje jednako bojno polje, na kojem se za narodne juše bojiu, nego pun je grabah. Sa zalostnim srcem gleda betežnoga naroda još betežneše orsačko spravišće. Zatem govori od jezika pri soldaciji. On, koj hoće osvedočiti kralja, da ima kralj juš stranjski jezik vpeljati vu magjarsku soldaciju, on oskvrni osobu kralja.

Za ovim je govoril Tisza István minister predsednik: Na kratkoma hoće govoriti.

Veli Tisza, da naj rumani i srbi si premisliju to, da su oni samo tak slobodni, ako je kraj Dunave jaki orsag. Osuguri orsaga, da bude potrl svako proti domovini puntanje. Korman je dužen proti sakomu puntaru najtvrdeše gori stupiti.

Na Kovačevićev govor samo tuliko reće, da ako bi svi njegovu politiku sledili, tak se to mora prije potle spuniti.

Zatem je još govoril Apponyi grof, a za njim opet Tisza grof. Nazadnje su se malo i zabavljali oblegati. Gabányi je med govorom pitil Tiszu, jeli bude vu oktobru zbiranje. Tisza je rekel, ako bude kakov zrok zapovedal, onda je Tisza je obećal da bude se sve istinske narodne zahtěve trsil spuniti i s tem je kraj bil spravišču za danas.

Politika vu stranjskih zemljah.

Naš berlinski poverenik pri kralju. Njegov Veličanstvo je juniušu 27-ga na audenciju primil Szögyény-Marich László berlinskog našeg poverenika (ministra) Szögyény, kak svako ljetu, tak i sada je započel već svoju vakacu, koje vrēme vu Csóru vu Fehérvarmegyiji sprovadja.

Pohodjenje vu Kielu. Nemski cesar i englezski kralj su se zišli vu Kielu. Tu je englezski kralj obeda dal na svojim parobrodu. Kak veliju, tu su se dva vladari i od rusko-japanskog tabora dogovarjali.

Macedónia. Englezski i francuski listi opet hudo pišeju od macedonskog stališa. Veliju, da akoprem memorama držati od velike bune, ipak menjše bugarske trupe pod jednim nemir delaju. Vu monastirskim vilajetu pak ravno tak činiju turske trupe.

Turski red (medallia) našega kralja. Turski sultan, da pokaže, kaj je bratvinski prama našem kralju, je poslal sa deputacijom najvišesi znak reda turskoga našem kralju. »Hanedani Ali Ozman« se zove ovaj znak reda. Naš kralj je deputaciju sa velikom prijateljstvom prijel i sve je nagradil sa visokimi časti.

Srbi i crnogorci. Iz Cetinje javiju, da je ta juniuša 28-ga 50 srbskih dijakov došlo da pohodiju crnogorske dijake. Srbske dijake su tu najlepše primili. I to je znak bratinstva dvéh narodah.

Tabor vu Aziji.

Novine još sada pišuju od one bitke, koja je prošloga četvrtka bila na morju pri Porth-Arthuru. Togo, japanski admiral je navaljil rusku flotu. Boj je od četvrtka jutra, do petek jutra trajal, med tēm se je jedna ruska paroladja »Presvjat«, sa Uhtomskij hercegom i sa 750 ljudi vtopila, jedna druga ladja Sebastopol je težko opežerana. Dakle opet su težki dnevi došli zvrhu rusov, koje su japani već tuliko krat nabuhali.

Med tem na suhim sve bliže i bliže dohajaju jeden k drugomu ruski i japanski glavni serugi. Japanci su osvojili tak zvanu Föncsulini grabu, s tem su opet vu lepšim položaju kak rusi. Ruski glavni vodja Korupatkin veli, da japanci već do 180 jezer ljudi moreju skup imati, koji proti njemu idu. Tak pišuju novine, da bude ruski car takaj išel vu Aziju, na bojno polje. Dok car ta dojde, već mineju dva tjedni a zaloga i već glavni boj, pak ako japani gvincuju, onda car malo pomore tam.

Jeden ruski oficir je povedal, da je vitežtvo japanov čudnovato, a kaj se tiče soldačke znanosti, njim neša para. Ovaj oficir veli, da je jako znamenito na ruse, ako budeju vu vremenu došle pomoćne trupe. Prošloga meseca 25-ga su japani opet obladali ruse pri Kaipingu. Krvni boj je bil tam, ali japani su gvinculi i drugi dan t. j. 26-ga su osvojili Kaiping mesto.

Kak ruske novine pišuju. Pri rusov ga malo marinerov. Minister ruskog marinerstva je pozval sve one, koji su bili marineri ili koji razmeju marineriju najstupiju vu vojsku.

Kaj je novoga?

— *Prosimo naše poštuwane predplatnike, naj nam vu novim tertalju predplatne zaostatke čim predi pošleju i predplate ponoviju.*

Izgubljeni ured.

Minuće meseca 22 dneva na večer okolo 6—8 vure, iz Čakovca prama Drava Szt-Mihalyu (Mihovlan) idućem putu izgublena je jedna zlata narukvica. Najdenik pošten prikaz dobil bude, ako lanceka Straus zvanomu knjigo trgovcu predade

Vitežki pastirski mladić.

Strahoviti oblaci opad besnil je ove dane vu Newjork — newhavene zelezne ceste krajini, koj od Harringtona na dvadeset kilometrov na jednom mestu povsema odnesla je voda nasipa. Bura je dva male pastirske mladiće takaj vani dostigla, koji pod nasipom preko idućen prekopu iskali si jesu

skrívno mesto. Povodnja medjutim odovud takaj je nje pregnala bila. Sada videli jesu, da nasipa vu jednom dugim prostoru nema, isto ako ovo takaj, da iz daleka jeden dugi peršonalni vlak približava se prama pogibelnomu mestu. Stareši dečec dvanajst ljetošni James Grillet, kad je preziel vekšu stran pogibelji, slece iz sebe svoju črlenu rubaču i žnjom maše prama dojdućemo vlaku. Lokomotiva voditelj na njegov kric i glede znamenja na pogibelnost je sudil i s brzim zastavljanjem uspjesi s hitro idućega vlaka na petdeset metrov od nasipa pokvarjene strani zastaviti. Po takovim dečec iz svojim duhaprisutnostjum na vlaku bivših osemsto petdeset dvem putnikom življenja je osloboditi i vno go jezer dollarov kvara mentuval. Maloga pastirskoga mladića sad kakti za viteza proslavljaju i za stran njegovo narodno sabiranje uredjuju vu Ameriki.

Regrutacije uspjestnost.

Tekućega 1904. ljeta biva regrutacija vu čakovečkom kotaru juniusa meseca 17, 18, 20 i 21 dneva bila je obdržavana. Pod zbiranje došlo je 1049 novakov, med kojimi ostalo je za sposobne 152.

Velike bure nesreća.

Od strahovite nesreće došel je glas, iz Šarošvarmegjinske Klucso zvané občine. Iz dvadeset pet ljudih stojećeg težačkog šerega dostigla je jedna velika ploha ove dane. Težaki pod nekuliko svržnate drve se spravili jesu. Koma da su se bili namesih, strela pukne vu jedno drevo i pod njom namesćenih ljudih mednjih trojicu je udarila, drevo pako na komade spotrla na tuliko, da iz med ljudih više njih jako ranjenih postalo. Vu zdravju ostavši ljudi se dalje navrnuli jesu od pogibeljnoga mesta pod jedno drugo drevo, nego i vu nju je takaj strela pukla i dva težaka vubila. Poslje dve nesreće k sebi došavši ljudi presiljeni su bili vu velikoj plohi pobeći, med čim dve male pucice jedna jedenajst, druga dvanajst ljet stara iz bregov vu velikoj množini došavšom vodom su do plivala bile. Pol drugu vuru je trpel neprestanoma padajući desdji, koj letnu skoro zevsema poplaval, i silje iz veke stram na nikaj spravil. Kad je viher vlihoui, ljudi su se odpravili k njim spadajuće iskal, nego radi nastale kmice i velike vode morali su ostaviti svojega posla samo drugi dan kad je voda otekla, onda su naši 18 mrtvih telah, koja stranom od vudrenja strele, stranom pako od povodnje postali su aldovom.

Kralj i fiskal.

Jedne inostrane novine od mžešega zanimljivoga i značajnoga dugovanja pišuju: Na gödölöiskü dvornu vadasiju pozvali jesu tamo stanujuće dva fiskale takaj, k kojim se veličanstvo na tuliko privčil, da se čudno vidilo njemu, sad na zadnjoj vadasiju, da jednoga od njih nema, pitanje nastavi k nadšumaru, da onaj drugi fiskal s crto manjasto okruglam bradom, zakaj nije prisultan Nadšumar nato taj odgovor dade: Nismo ga pozvali Njhoivo veličanstvo. Pak zakaj ni? pita veličanstvo. Ar je pravdu podigel proti kraljevskomu imanju Pak gdo je dobil pravdu? Fiskališ. Nu onda je vu redu stvar! Kako veličanstvo — veli nadšumar — gospoština je zgubila pravdu. Gospoština nije zgubila nikaj, veli kralj, — jerbo sudci koji vu mojem imenu donasaju suda; samo istinu dali je su njemu i ako on ima istinu — nema se zakaj srditi. Nego ako bi fiskal bil zgubil svoju pravdu, tojest ako on

nebi bil imal istinu, onda bi si bil zaslužil, da se nepozove na vadasiju, nego ovak nepravdičnost ste učinili proti njemu. Udmak negdo nek ide vu mojem imenu k fiskalu i nek ga oprosi, da dojde navadasiju — ar ja zelim. Gospodin nadšumar pozove fiskala na vadasiju.

Božja ruka.

Arva-Bluha občine stanovniki vu vekivečnom neprijateljstvu bili su med tamo stojećemi nekuliko židovi i bolje bi želela iz van občine nje gledati. Antisemitismus pred nekuliki dnevi s takovom odurnostjum se započel, da skoro pogibeljne posledice nisu bile včinjene celomu dugovanju. Vu jedne siromaške židovske zene hzi najmre je ogenj nastal. Zena je sama doma i od velikoga straha kriuč beži van na vulicu. Iz susedstva nato je tamo dobežalo nekuliko ljudih i jeden Praszke Juon zvani ovak veli k — ovim drugim: Idm vu teren, na stran budem zvonil i zatim na padnemo na židove. Dobro veliš — veli nato drugi, sad je najbojša prilika pretirati nje. Tim i naputi se prama cirkvi, nego turna na najvišesih stengah se posmekne i prije neg bi za zvona vuže bil prijel, doli se zruši. Ognya su dot čas pogasili i samo kesnije našli jesu Praskera, koj je mrtev ležal pod turnom, s razkoljenom glavom. Vu nedelju Kovacs Jozsef katoličke občine plebanuš se spomenul iz ovoga zalostnoga dogodjenja i za božju ruku imenuje ono, na bližnjega ljubav opomenul je svoje farnike.

Car i areštant.

Jen za drugim dohadjaju od napadnosti glasi iz carovoga dvora kruga. Ove glase svigar pobijaju, nego zato nigdo neveruje — pobijaju. Med ostaleni, od onoga pisale jesu novine takaj, da proti caru napadnosti pokusa načimil je jeden pobejnjeni areštant. Novine su taki pobile ovoga glasa, ako prem neka malo ipak ima vu njem, — nego samo ako je istina, — posvema nedužna je čela stvar. Tak se pripetilo čelo dugovanje, kad se car s četiremi svojemi čerkami po zarskoje seloti vrtu bil šetal s jednim težačkim človekom se zestal. Gdo si? pita ga car. Iz Siberije pobejnjeni areštant jesem, odgovori nepoznani, — koj kod veličanstva milošću išče. Car nil nije hotel verovati i najbližemu redaru preda svoga človeka i šetlje se dalje. Na brzoma razide se ovaj čudnoviten glas, i svake fele kombinancije pridružile se jesu k tomu, doklam napokon razbistri se prava istinitost: Težak zaista je iz Siberije pobejnjeni areštant bil, koj s krivim pašusom, pod tudjim imenom stupil je zarskoje szetoje parka med vrtne težake već tomu ljetu dan, s svojom treznostjum i marljivostjum zaslužil si je svoju zadovoljnost. Vu skrovnosti u želel je vu sebi, da pred carom očituje svoju prošastnost i za milosrdnost bude prošil. Nespretno je počel vu sumnju je prepal, nego car — je bil obaveščeu, da se siromaški človek pobolšal na svojem i smolual se bil njemu. Nego zato vjerojatno, da ovo pripećenje je malo geuulo nekuliko višesega reda činovnikih ljudih stališa, jerbo je ipak čudnovito, da pobejnjeni areštant s tako lehkom putem dobiju službu vu carevim dvru.

Od zagrebečkih magjarov.

Sledećeg duševnoga dopisa dobili jesmo od zagrebečkih magjarov: Naš srca valreneće kucaju, naša duša tuplje čuti, ako se izmislimo na čakovečke svećane čase. Debro čini čuvstvu našem, ako nam na pa-

met dojde ona neogranična bratinska ljubav, ljubav, kojum sitnimi ujihovemi znamenji čakovčančani vu svakoj priliki nasn izkazali jesu. Zahvalnost izručijemo ne samo za odlično nečakanu, doševno primitje, nego zažmireno naše oduševljenje na plamen bukcenja, narovnu samosvestno probudjivanje takaj Jerbo mišića naša se za ocelnatila, naša duša se izopila vu magjarske domovine zraku. naše mile delikvije, prekrasno lépe narodne naše zastave svila savršenije šuska, gizdaveše se vija, od onda kak nju je čakovečki ljetni vetrić skušoval. Dragovolno naše pozdravljenje pošiljamo čakovčančanom, poljeg ove naše prounje, da ni samo poljeg prestrih stolovah, nego vu vremenu posluvanje takaj nek se spomeneju iz zagrebeckih magjarov, i nek svezeju strogie onoga zaveza, koj je doma ostal i med preko dravskih magjarov vre već se po malo počue rabiti.

Knižki nudglmuzum.

Na Zrinjia svečanosti s 12 vučeniki zastupnoval je sebe poleg dviuh profesorov vodjenjem. Poslanički člani knižkoga čuga su zamudili. Nego poslaničtvo nije hotelo, da nebi bilo nazočno pri svečanosti. Kola su si pogodili i još za vreme došli jesu vu Čakovce, da svojega venca mogli na mestiti na spomenik Zrinjiev.

Pčele.

Vnogo krat imaju neprilike budapeštanski redari s vuličnimi opaki ljudmi. Koma da ima jedne proščije, ali narodnoga svetka, da nebi nucali za mira činili svoje sabije. Nego ove dane ni opaki ljudi, niti potepuhi, nego najmarljivše božje stvorenje od pčelah čeli šereg zmešal je jednomu poštenomu redaru njegov počinek. Ovaj roj najpre je doletel vu Csenger vulici na tarac je doli sěl i prepečil je tak na koli se vožečem, kak peški hodečem puta, nigdo se ni podufal blizo ni. Skupili se jesu ljudi, a gde se ljudi ukupijuju, prisutnuje se redar. Taj naš — človek takaj ni je bil mudri, nego najprije ljudem zatek pako pčelam zapoved dade, da se odstraniju. Ljudi so njega posluhnuli, nego pčele se nisu nit oglednule na njega. Sada kaj je čineći redar grudo, nego svoju sabiju je hasnuval, s kojom je po ajh vozdiral. Nego je zlo nabrnil pčele nisu poznale noriju, gori se zdignule jesu i redar, činečega redara, koj se badava branil proti njim, vsega su zgrizle i spikle. Gdo zna, kaj bi se bilo pripetilo, ako jeden vulicu čekajući nema više pameti i od špricatke čev prama zbučenomu roju ne obrne, koj na — neugodno mokro polevanje tam ostavi svojega aldovnika vu zrak zleti i nestane ga.

Sultan našemu kralju.

Sultan turskoga orsaga cesar največki turski prikaz podičil je našemu kralju. Ovoga reda znamenje kak je jedno izvanredno izposlavstvo prepalo kralju.

Napadjenju malarica.

Poljeg Budapešta na Petnehazi livadi se ove dane drzovita razbojnicka napadnost pripetila. Borovski László činovník poslje sedme vure v jutro na šetnju išel je na Petnehazy zvanu senokošu. Na kraj puta iz jednoga grma hrkanje čuje, ide gledat i vidi, da pri grmu jeden od malarije stalak stoji, poljeg pako jeden švabski dečko jednu po gospodski oblečenu pucu guti. Napadjena devojka, koje oprava vu hrvanju se bila povse raztrgala, već ni moguća bila kričati, jerbo napadnik s rubcom zube njoj zateknul

Borovski s batinom stane pred dečka, koj se suprot bil stavil, nego vu ovim istim trenutku po obrazu vudri Borovski, tak da napadnik za pametnije vidi s krvavim obrazom odbežati. Gospodjo je blizu vu jednoj villi stanujuće od dobrostojeće familije dēte, koja ove dane svojim bratom skupa otišli su iz doma, doklam se puca kod malarije stalaku bavila, brat njezju otide vu sumu cvetje da bere i vu tom času se pripetil ovaj napadni nakušaj.

Porobljeni poštarski ured.

Iz Nyitre javiju, da ove dane po noći vu radošnaiski ured su vudrli i Wertheim kasu su vkrali. Po iztragi kasu na polje su odnesli, tam su nju spotrli i kaj je bilo vu njoj, sobom bili odnesli. Činitelje žandarstvo traži.

Oglas.

Postuvano občinstvom se na znanje daje, da od 1-ga juliša meseca Dr. Kovács-Érics Ferencz kotarski — liečnik u Csáktornya je svojega stana vu Wlassics Gyula — ulici stojeći hiži (Szepelfeld-fele hiža) premjestil.

Muško opravna zaručnica.

Iz Newyorka dohadja glasni od svagdanjega pripćenja, kojega neka malo s pravom moguće je med komikuša pripćenja računati. Vu Vinelandu Amerike jednim varašu jedna osemdeset ljet stara divojka vu zakonski stalš bude stupila, s jednim četerdesetpet ljet stariim mladičom. Nego ravno, nečim doba razlika, da vu varašu verh ženitbe se tak vnogo smejeju. Zaručnicz najpre se odučila, da vu mužkoj opravi bude na venčanje išta. Ovo je takovo novo delo, la sve novine s tim se baviju. Čelo pripćenje, koje se sad iz ženitbom budo dovršilo, je jako samojedno. Miss Fowler je ime zaručnici četerdeset ljet se borila i s zvršavala je svoje posle sama jedina bez svakoga mužkarca. Sad kad je već obstarala, previdila je, da mužkarska pomoć ipak ujoj potrebna je. Vu novinah je prozvala mužkarskoga sveta, da nek se odluci nekoji za hižno zadržavanje vodjenost. Po imenu George Edward zvanii človek se takaj povdajal na to i pred nekulikimi dane već nju je i zasnočio. Miss Fowler nije moguća bila suprotstati i tak mu je obećala, nego budući je navek vu mužkoj opravi hodila, nije hotela odstupiti sad takaj od nje i po takvim vu mužkoj opravi bude pred oltar išla.

Lépa vdovica.

Pred nekolikimi tjedni vu novinah je jeden proglas izlazil, vu kojem jedna elegantna bogata vdovica tuvaruša si iskala. Po imenu Mukits Andor penzianirani kapitan našel je načina da se žnjom bil spoznal i snažna vdovica, koja je vu jednoj vekšoj gostioni stanovala, za roštahazi Rostha Mihajla vdvicu rođenu Szabó Jozefinu Lofalušijsku zemeljsku gospoju nazvala je sebe. Obziran kapitan je od jednoga zavoda prošil informaciju, koja se podpunoma slagala s dovice govorenjem. Dvoriti dakle počue njoj i kad gospa veli njemu, da vu Ostendu nakani putovati, on za pripravnoga se ponudi nju sprevoditi, budući venčanje za kratko vreme tak budu obdržavali. Prije neg bi bili odputovali, gospa je jednu od četerdeset jezer vrednu od šparkase knjigu izručila na mlađoženju Vu Münchenu medjutim gospoju izmenkali su penezi i osem jezer korun prosi od Mukitsa, koj čelu sumu pripraven bil je njoj dati. Zabim žena je nekam izniknula. Mukits vu Münchenu opet vu Budapeštu

takaj javil je na redarstvu. Na budapeštanskim nadkapitanstvu na mah su bili videli, da je kapitan jednoj lažomaznoj ženi postal aldovom. Od šparkase knjiga je folišna bila, lažomazne žene sliku pako našli jesu vu črnoj knjigi zabilježenu, gde kakti pod imenom Holl Jozefin je za znamenuvana bila. Redarstvo je odredilo njeno iskanje.

Z A B A V A.

Prosjačka obitelj.

Po varasih je češće videti dečke i dievojčice, onako med desetom i dvanajstom godinom dobe oko prosjačiti. Takovi prosjačiči imadu uvijek doma ili mater na smrt bolestnu bez kruha u kući, ili oca, kojemu je u fabriki kolo zdrobilo nogu, negda dapače obodvie i desnu ruku tako, da već nikada nebude sposoban za dielo. Koga onda, kad dečec i dievojčica to u ošteriji ili katani pripovieda, nebi to i ganulo, te onda za ublažiti nesreću, pruži svaki dietetu po koj novčić. Negda je to jadikova nje od strane prosjačkog dieteta istinito i još više krat lažno. Ili lieni roditelji pošalju svoju, na to već priučenu diecu sa prije rečenimi laži vu svijet prosjačiti, ili pak se pokvarena dieca sami u to povdaju i onda u prvom slučaju izprosjačene novce roditelji zapiju, a u drugom dieca sama. To je u kratko opis takovih prosjakah.

Jedan takov prosjačić je jednoč u niekoj kavani u Kanizsi svojim prosjačenjem dosadajval gostom i kad je do jednog gospodina došel, kojemu baš nije bilo sve jedno, da se takov jaki, mladi dečak, bez posla prosjaček oko poteže, razvil se je sljedeći dialog:

«Zar se ti, takov mladi, jaki i zdravi dečko nesramuješ oko prosjačiti?» — veli mu gospodin — «zar te roditelji neznaju u kakov posel poslati?» — Kaj je i kaj dela tvoj otac?»

«On takodjer oko prosjači!» — odgovori dečak.

«Tako, tako —» veli gospodin — «to je liepi primer za diecu. Takov će si otac diecu liepo odhraniti!» — A kaj diela tvoja mati?»

«I ona prosjači.»

«Hm—hm—hm—to pak je ipak odviše! Otac, mati i eto malj sin. — A jeli imaš i braće?»

«Imam!» — odgovori dečak — «jednu sestru i jednoga brata. Sestra takaj oko prosjači, — neznam u kojoj je baš sada ulici, a ...»

«A tvoj brat?» — pretrgne ga gospodin «On je na sveučilištu.» — odgovori dečko

«Oho!» — začudi se gospodin — «gledaj mi ti jednu prosjačku obitelj, koja imatja i sveučilištnoga dijaka. Toga pak ipak još nisam videl niti čul!» — Pak kaj uči?»

«On samo sedi u špiritusu pak ima dvie glave.» odgovori prosjačić.

Niti mužko niti žensko.

Godine 1883. bili su austro—ugarski narodi uzrujani, kad se je najme u prestolo nasliednikovoj kući porod dieteta približaval, pak se je sve znatizeljno pitalo i nagadjalo, jeli bude to novorođenče mužko ili žensko. Najviše pako se je o tom u tirolu govorilo,

onde se već od nestrpljivosti i znatiželjnosti, loga poroda nisu mogli čekati. Muži su pro-rokuvani, da bude dečec, a žene su odprilo govorile, da nebude nikakove falinge, makar bude i pucka. I ovak su ti spomenki i na-gadjanja posvuda tekli.

U R . . . , poveče miesto u dolini Inn-a (Innthal), od prilike jednu uru od Insbru-cka željeznicom, su se u toj stvari prepri-čajuć, purgari osobito vužgali i to tak, da su odlučili, pošto se poroda nikak nisu mogli čekati, jednu stariju žensku, Gertrudu, u Insbruk poslati, koja tamo neka na telegram iz Beča čeka i onda čim prije glase u R., donese, za da purgari nebudu duže u dvojbi, jeli dečec ili pucka.

Gertruda nite bila malo gizdava nad tim toli častnim poslanictvom, koje joj je u diel palo. A da pak je miesto R. . . sa Ins-brukom žicom telegrafa spojeon i da bi ovim putem puno hitrije iz Insbruka obavie-stiti primili, nego li kroz staru Gertrudu, na to R. . . ski purgari u svojoj razdraženosti nisu niti mislili, već im je samo stara poš-tarica Gertruda bila u pameti, kakti za taj posej najprikladnija.

Anda se Gertruda zadnjega augustuša 1883 željeznicom odpelja u Insbruk i čim se je vlak više Insbruku približaval tim je poštarica postajala nemirnija radi toga, da nebi zakasnila. Na svakoj postaji onamo je ženčica činovnika pitala, jeli nije kakov te-legam došel i svaki postaje činovnik je na to pitanje začudjeno kimal glavom.

Poslie jedne ure vožnje prispel je vlak na kolodvor u Insbruku i naša poštarica Gertruda sada postane tako okretna, da joj tu okretnost prije nebi nitko zaufal. Ženčica je kak veverica se kroz stisku proturala te je svoje hitre korake upravila uzduž perrona prama vratam, preko kojih je svaki putnik moral projti te onde postavljenomu vrataru voznu kartu predati.

Kad je ženčica do vratara došla, hotela se je i ovde osvieočiti, jeli nije sve skupa zakasnila, pak čisto ponizno zapita vratara: «Prosim ponizno, jeli je prestolonasljednica već kaj telegrafirala ili lista pisala?»

Vratar začudjen najprije skrene spleći a onda smejuć odgovori: «Meni princeza niti je kaj telegrafirala niti pisala!»

U taj spomenek su se i ostali sada za-pustili, i tak je iz riečih pojedinačah u spo-menku mogla poštarica razumjeti, da iz Beča u obće još nikakovi glasi nisu došli. I sad je bila umirena. «Hvala Bogu» — je zdeli-nuvši si rekla — «da još nisu nikakovi glasi ovde, jer to bi bilo ipak nekaj strašnoga, da sam zakasnila!»

Ona sad otide na pijac. Ona je dobro znala, kak bude, na telegram čekajuca, naj falije u Insbruku živila. Na pijacu odmah najde filarku, koju je za svoj fal življenja plan najprikladniju držala. Pri njoj se je od-mah za nekoliko krajarah na dan nastanila, a kak je filarka imala stan sa kuhujicom, mogla si je naša poštarica u jutro svoju kavicu sama skuhati, isto tak obeda i južinu. To pako je i filarki dobro došlo, jer dok je ona na pijacu — svoju trgovinu — hierala, je poštarica R. . . ska doma kuhala i za nju, koja je svojom trgovinom bila zaprie-čena pri komenu stali. I na taj način su obodve jeftino prohadjale.

Drugog dana je bil 1-i september i tog dana nije bilo nikakovog telegrama. Ali po, ulicah, po uglih i na stupovih za oglašivanje su bile cedulje prikelnjene na kojih je stalo na obaviešt občinstvu crno na bielo štam-pano, da ako će se nadvojvoda pordoiti

puknuti čekanon sto i jedan krat, ako li se pako nadvojvodkinjš narodi, onda će se kanon samo dvadeset i jedan krat oglasiti. I ovu cedulju je poštarica iz R. . . pazljivo i točno proštudirala, slova su bila, hvala Bogu, dosta velika štampana, da ih je starica lahko mogla čitati.

Drugog septembra! Eto — na jedan krat pričmu kanoni gruvati. U onom hipu na ulicah postane sve živo te se je o do-gadjaju spominalo i k tomu kanonske hitč brojilo — sve je bilo uzrujano i znatiželjno jeli bude dečec ili pucka najavljena.

I naša poštarica R. . . ska, Gertruda je saviestno hitac za hitcem brojila: 17, 18, 19, 20. Zatim su kanoni prestali pucati. Kanoniri su se za jedan hitac pobrojili, pak su miesto 21 hitac samo 20 izpalili — (to se je kod poroda princeze Elizabete izbilja do-godilo.)

Duboka žalost obuzne staru poštaricu Gertrudu i ona počme med suzami jadiko-vati: «Ah Bože moj, kako je to žalostno, dak leniti pucicu nisu dobili!»

Doktoru učinila hasen.

Seljakinja: «Prosim liepo gospodina dok-tora za mali povoljar (trinkgeld.)

Liečnik: «A zakaj moja draga?»

Seljakinja: «Je, vidiju, od mojega dieteta je cielo selo dobilo kozel!»

Em. Kollay

Nekaj za kratek čas.

Četiri reči

Od Richelieu kardinala pripovedaju, da je s jednom prilikom sledeće rekel:

Pred menom nišči nemre napisati pet reči, z kojih nebi mogel najti priliku, da is-toga vu Bastille (rešt) pošlem.

Jeden iz med nazočnih je ne stel to veruvati, nego je zgrabil pero, i sledeće reči napisal: Jeden i dva — su tri.

Kaj — zakriči Richelieu — vi se iz svetoga Trojstva orca delate? Marš vu Bastille!

Terh korune

Umberto, prstonaroden taljanski kralj se sprihkom jedne fetnje zišel s dvema de-čeci. Jeden dečec se kujemu obrne i pita: Odprostite mi, bači. — kaj ne, vi ste kralj?

Je sam dete, drago, — odgovori lju-bezno kralj.

Pak nemate korunu na glavi, — veli drugi dečec.

Oh, kak moreš biti tak neznajući — odgovori mu pajdaš-em kralj samo po svet-kah nosi kurunu. Kaj ne bači?

Ne, sinek dragi — odgovori kralj s ozbiljnim glasom — ja samo onda imam svetek, da pozabim za korunu. Ali ti to još nerazmiš. Ali da me vi druga dečica, ne-pozabite, evo tu vam je jeden kip mojega obraza. Ne je tak lepi, kak on, kojega vi doma imate, ali kam više vreden.

I stemi rečmi je svakomu jeden svetli cekin stisnul v šaku. Deca su zatim dimo išli, gde su veseljem pridovedali, kak su se zišli s kraljom.

Kak se zove?

Rudolf nadherceg, prestolo naslednik, koj je vu Majerlingu 1889-ga leta tak

žalostno dovršil življenje svoje, je jako ve-sel ljubezen dečec bil.

Šest let je mogel biti star, gda je s jednom prilikom zaostal od svojega odgoji-telja, grofa Latura vu bečkim Prateru, gde se je višekrat igral. Kak su spazili, gda je deteta nestalo, naravski, jako su se prest-rašili. Na sreću jeden bečki purgar ga je našel, kak se pod jednim drevom plakal. Z početka gu je ne poznal i zato ga pita, kak se zove.

Nego mali nadherceg je ne znal pove-dati, kaj mu je ime. Na veliko nagovarjanje je nazadnje ipak povedal:

Mamika mi veli publi, a tatek pak Rudi.

Purgar se na to začudi i dalje pita:

A kak te drugi zoveju?

Vaša Cesarska visost! — odgovori dečec.

Moremo si misliti, kak je vesel postal purgar na te reči. Odmah dene na kočiju maloga kronprinca i odpelja ga dimo.

Poparjeni milijoner.

Edvard VII. kratj englezki još kakti waleski herceg je jedenput bil pozvan na obed k jednomu englezkomu aristokratu. Po obedu si oče herceg zapušiti i zato segne v škatuljicu, koja je na stolu stala puna s cigarami. Vu tim hipu se ta podene jeden milijoner i veli:

Ja imam bolše cigare, naj izvoli vaša visost i stim ponudi hercegu svoje cigare.

Herceg ga pogledne od pet do glave, malo stepe s plečami i mrnjasto mu od-govori:

Samo si vi sranite svoje cigare. Ako mi je teknul hižnoga gospodara obed, bude mi teknula zasigurno i njegova cigara. Stim se obrne i ostavi milijonera samoga.

Miljonera je tak sram postalo, da je vu onom hipu odplehetal.

Němski sad.

To se još za II. Jožefa cesara pripetilo, da su steli magjare ponemšćiti,

Grof Eszterhazy Karolj, egerski biškup je vu jeden mēnjsi varaš išel bērmat i s tom prilikom je vu jednoj gostioni stanuvaj. Proti jutru se prebudi na nekakvo larmu, koja se čuje iz dvora.

No, kaj se dogodilo? — pita tajnika.

A nikaj, milostivni gospodine. Zato je nastala tak velika larma, kajti se ovo noč tu vu vrt jeden švabski vandravec na jed-nu drěvu obesil.

Da bi barem svako drěvo takvoga sa-da doneslo! veli žuhko biškup i nazaj za-dremlje.

Harfa.

Šiller němski pjěsnik se za mlada vul čil igrali na harfu. Njegov sused, koj je bi-razdražljive nature, se na to srdil i zato je otišel jenput k Šilleru, da mu to na znanje da.

Gospou Šiller — veli ov — oni tak igraju na harfu, kak sv. David, samo to je kvar. kaj neznaju tak lepo igrali kak on.

A oni pak dragi sused — odgovori mu Šiller — tak govoriuju, kak Salamon kralj, samo to je kvar, kaj neznaju tak spametno i mudro govoriti, kak on.

Hrusóczy Elek

Odgovorni urednik:

MARGITAI JOZSEF.

1 m.-mázsa.	1 m.-cent	kor fill.
Buza	Pšenica	15.00—
Zab	Zob	11.20—
Rozs	Hrz	11.00—
Kukoricza uj	Kuruzza nova	11.20—
kendermag	konopljeno seme	18.00—
Arpa	Ječmen	11.00—
Fehér bab uj	Grah beli	14.00—
Sárga „ „	„ žuti	10.50—
Vegyes „ „	„ zmešan	10.00—
Lenmag	Len	16.00—
Bükköny	Grahorka	11.00—
Tökmag	Koščice	14.00—

Szagtalan és nyomban száradó

Valódi Christoph-lakk kérésd

Ezen gyártmány törvényileg védve van

Christoph Ferenc SZOBAPALLO-FÉNYLAKK

Ismerődni teszi, hogy a szobák a márnál is alatti használatára csak, mivel a kelleni kell az olajnak, ragadó száradó, mely az olajfűtésnek és az olajlámpák számára, elkészítették. Emellett a használat egyszerű, kényelmi maga vérszobai a másolat. A pallo nedves légréteggel felborított, azelőtt, hogy elvesszék fényt. Meg kell különböztetni:

színezett szobapallo-fénylakk.

sárgabarnat és mahagonybarnat, mely akár csak az olajfűtésnél fűl be a pallo a egyáltalán fényt ad. Beár egyaránt al simaható régi vagy új pallo. Teljesen betölt minden foltot. Korábbi mázolás stb. var azután

„tiszta fénylakk” (színezetlen)

új pallokra és parkette, mely ugyan fényt ad. Különösen parketre a olajfűtésnél már nem kell egyáltalán pallo. Csak fényt ad, onnélfelől nem fűl el a fűtésre.

Postacsomag, körülbelül 30 négyzet méter (két köcsopagnak szobára való) 5 ft. 90 kor. vagy 10 méter.

A közvetlen megrendelés mellett városban, ahol raktarak vannak, ide küldendők. Miniszterialások és prop. kintások ingyen és bérmentve küldetnek. A használati tesztet jól vigyázzon a cégnek a gyártásig, mivel az a több mint 1800 éve létező gyártmányt, okl. utána azok a hamisítják, a sokkal rosszabb, a gyakran a célnak meg nem felelő minőségben hozták forgalomba.

Christoph Ferenc,
A valódi szobapallo-fénylakk feltalálója és egyedüli gyártója,
Prága. K. Berlin.
Christóf Ferenc-fele tükörfénylakk kapható **Csáktornyan**
Mráz Testvéreknél

2252 tk. 904.

I. Árverési hirdetmény.

A csáktornyai kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Perkó István és neje Horváth Borbála lapát-hegyi lakosok végrehajlatóknak Czvetkovics Mária férj. Medlob; Vinczéné, Czvetkovics József, Czvetkovics Teréz férj. Gyuran Antalné kerékhegyi és Kovacsics Ferenc magányam kerékhegyi lakos által képviselt kiskoru Czvetkovics Mihály elleni végrehajlati ügyében ifj. Perkó István utóajánlata folytán a 898/tk. 904. sz. a végzéssel elrendelt és fögyámhatósított árverésnek hatályon kívüli helyezésével a kielégítési árverés 80 korona tőke, annak 1897. évi augusztus hó 15. napjától járó 8% kamatai, 40 korona 94 fillér per, 12 korona 80 fillér végrehajlás kérelmi, 16 korona 40 fillér jelenlegi és még felmerülő költségek kielégítése végett a végrehajtó törv. 144 és 146 §-a értelmében elrendeltetvén a nagykanizsai kir. törvényszék és a csáktornyai kir. járásbíróság területén lévő V. hegykerületi 165. tk. 354/a hrsz. a 1226 1/2 négyzetöl területű szántóföld a végrehajlati törv. 156. §-a értelmében egészben 183 korona becsárban az V. hegykerületi 1833 tk 100 hrsz. a 1320 négyzetöl területű szőlő, szántó és erdőből Czvetkovics Mária József, Terézt és Mihályt illető 4/12 része 206 korona becsárban

1904. évi július hó 11-én délelőtt 10 órakor

V. hegykerületi községhezánál Wollák Rezső ügyvéd vagy helyettese közbenjöttével megtartandó nyilvános árverésen eladni fog.

Kikiáltási ár a fentebb kitett becsár. Árverezni kívánok tartoznak a becsár 10% készpénzben vagy ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni és pedig 18 kor. 30 fill., 30 kor. 60 fill.

Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben megpedig az elsőt az árverés jogerőre emelkedésétől számítandó 30 nap alatt, a másodikikat ugyanattól 60 nap alatt a harmadikat ugyanattól 90 nap alatt, minden egyes részlet után az árverés napjától számítandó 5 százaléka kamattal együtt az árverési feltételekben meghatározott helyen és módozatok szerint lefizetni

Kir. járóóság mint tkvi hatóság. Csáktornya, 1904. május 30. 729

1934/tkv. sz. 904.

I. Árverési hirdetmény.

A csáktornyai kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Friedl József csáktornyai lakos végrehajlatóknak Vrabel Katalin határőrsi lakos által képviselt kisk Pevecz Mátyás elleni végrehajlati ügyben a kérelem következtében a kielégítési árverés 50 korona tőke, annak 1904. évi január hó 20-tól járó 5% kamatai 29 kor. 20 fill., 9 kor. előbbi és 12 kor. jelenlegi költségek erejéig a kielégítési árverés a végrehajlati törv. 144 és 146 §-ai értelmében elrendeltetvén a nagykanizsai kir. törvényszék és a csáktornyai kir. járásbíróság területén lévő határőrsi 26 tkv. 44/b hrsz. a. 864 négyzetöl területű egész szántó föld és rét 378 kor. és 136 tkv. 187 hrsz. a. 1208 négyzetöl területű egész szántóföld 47 kor. kikiáltási árban a végrehajtó törv. 156. §-a ért. a 62 tkv. 155 hrsz. a. 2 h. 150 négyzetöl területű szántóföldből Pevecz Mátyást illető 1/4 részre 155 kor. és 106 tkv. 100 hrsz. sz. a. I. h. 238 négyzetöl

területű rétből Pevecz Mátyást illető 1/4 része 100 korona kikiáltási árban

1904. évi július hó 21-ik napján d. e. 10 órakor

a határőrsi községhezánál Dr. Hidvégi Miksa ügyvéd vagy helyettese közbenjöttével megtartandó nyilvános árverésen eladni fog.

Megjegyeztetik, hogy a fenti telekkönyvben Pevecz Mátyás, Ferenc és Anna kiskoruak nevére felvett jutalékra 3103/tk. 99 sz. a. végzéssel bekebelezett szolgálmi jog ezen árveréssel nem érintetik, amennyiben pedig a fenti ingatlan jutalékok a szolgálmi jog fentartásával 900 koronáért el nem adatának az árverés joghatálytalanná válik és az elsorolt ingatlanok a szolgálmi jog fentartása nélkül azonnal ujonnan eladatul fognak.

Kikiáltási ár a fentebb kitett becsár.

Árverezni szándékozok tartoznak a becsár 10%-át készpénzben vagy ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni és pedig 37 K. 80 fill., 4 K. 70 f., 15 K. 50 f. és 10 K.

Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben, megpedig az elsőt az árverés jogerőre emelkedésétől számítandó 15 nap alatt, a másodikikat ugyanattól 30 nap alatt, a harmadikat ugyanattól 45 nap alatt, minden egyes részlet után az árverés napjától számítandó 5% kamattal együtt az árverési feltételekben meghatározott helyen és módozatok szerint kifizetni

Csáktornya, 1904. máj. 11. 730

Egy fiatal fűszerkereskedő-

segéd,

ki a magyar, német és horvát nyelvben jártas, augusztus 1-én felvétetik.

Kezdőfizetés : lakás, teljes ellátás és 20 korona.

Mielőbbi ajánlatot kér

Ascher R. és Társa

WARAZSDON.

Ugyanott egy jó erkölcsű fiu tanulóknak azonnal felvétetik.

BRAZAY KALMAN SÓSBORSZESZ KESZITMENYE.

NAGY ÜVEG ÁRA-2 KOR
KIS ÜVEG ÁRA-1 KOR

Masznalati utasítás minden üvegehez mellékelve van.